

Никодин Чернодримски

Ден без виделина
Ноќ без месечина

Несакам да бидам тага во твојата глава,јас бев само твоја миговна желба која ја прегоре,сега кажиси сама на себеси дека никогаш повеќе нема да ме посакаш и јас ќе бидам мртов,но се додека копнежот ти тлее во некоја скриена виуга на мозокот,јас ќе те демнам деноноќно.

Стихозбирката е посветена на мојата една и единствена муза,муза која 22 години ме инспирираше и водеше во сите понори и височини.

Муза која и тука на вековната Маркова грамада ќе го испишам со гордост нејзиното име

Јана Јованческа

Име кое верувам дека ни ветерот,ни дождот,ни пак времето ќе го избрише.

Бил Никодин Чернодримски, момче печено од најжестоките неправди и измеѓаувања.
Сирак, сам како прст, како трн извишен, по судбата предодреден да знае многу и да може многу
Но ниеднаш да нема се токму, па и ретко кога имал, секогаш со некротена глад од птицата во
неговата клотлива крв и име, далеку понапред од себе, за да има по кого, туѓиот пријут знае
најлут предизвик да биди, во немирот бил неговиот мир.
Бил и најомилен, единствен со свое зошто, и со затоа свое.

Некој ги изговори овие зборови, јас не знам кој, дали глас што небото го раѓало, или некој кој ја
имал моќта за миг да сирни во нечија или сечија душа, некој кој ја имал моќта да ги види
птеките неизодени, морињата непрепливани, ветриштата неродени.

Циклус песни...Во Постелата од Пајажина

Маркова Грамада

Ја избрав ноќта, како свој ден
Под сенката на Марковата Грамада
Тука, сега силно
Предавнички чукаат забравените дамари
Без ритамот на спокојството.

Како во молитва, на коленици во сенката
Станувам сенка, заграден со бигорни камења
Без печат на постоење
Од ненапишана усна библија читам
Мисловни чудни откритија.

22 Минути

22 минути по полноќ
Завивам љубовно и без месечина
Без пламен во градите
Спиев пред еден миг под човечка кожа
Којзнае можеби сум бил пијан
Сега ревам по празните улици
Ноќното лудило во мислите е мојата слобода
За иднината не се грижам
Мојата иднина е во моето минато
Сегашноста,хм,се потсмевам
Во сегашноста можеби ќе ме посвои смрта
Незнам дали е ведро ноќта
Светилките ли блескаат
Или ѕвездите треперат
Знам,сигурно знам дека е 22 минути по полноќ.

Некажана Паганска Молитва

Патувам како призрак низ сништата
Со млак восхит кон убавините на бездните
Паѓам со тежина на желба
Се кревам со брзина на копнеж заробен.

Нејасниот лик и тука го губам
Ги покрива очите
И повторно лажовно ми се смее
Вели,прозирна птица без небо си.

Тунелот на сеќавањата стана тесен
Не се провира веќе ни зрак низ него
Само стихот на последната песна стего
Виолината со плач ја свира.

Минатата ноќ црвен мрак и врелина ме топлеше
Огненица јадот во градите го топеше
Без сила во рацете маската ја прегрнувам
И шепотам безначајни зборови.

И,овде,бедемот на молчење е превисок
Посакувам паганската молитва да ја кажам
Зборовите непријатели ми станаа
Рекоа наместо збогум,патувај како призрак низ сништата.

Време плов...или можеби само бладање

Демонските ветрови со седум пипала ме понесоа
Меѓу дивите од времето скриени пагани ме однесоа
Крај оганот пагански Бог ме оставија

Скротени млади веди танцуваа
Во занесот свој со копнеж ме повикуваа
Заедно молитвата на надежта да ја кажеме

Вечен пламен од дланките на леунки да пиеме
Пепелот и правта на земјата да го растуриме
Невидливото вретено на времето побрзо да го вртиме
Така гласници во вселенските далечини ќе сме биле.

Ова е чудно чинодејствување
Не е за верување
Но трепеливата светлост потврди дека се случило
Во тие тесни ходници на настаните
Каде телесниот облик ја менуваше формата.

Сеќавање

Мртвите предци во татковината своја ме повикаа
Глаголиме заедно за живиот сон до мугрите

Семето плодородно неизртено во идните ноќи е тука
Во трипласта пајакова мрежа

Овде и сонот е поинаков, нема вкус на кошмар
Со ведре насмевка и избраздено од бразди на мудрост.

Нема значење дали си жив човек или сенка лита
Живиот сон, матната тага во кожурци црни се затвара.

Кон сивата светлина која со туѓи страдања се храни
Овде молитвениот шум оштра коса е.

И копнежот по земјата од каде што дојдов го снема
Остана само сеќавање во минување едно.

Монолог

Со притаена збунетост го кажувам
Низ шепот шум овој монолог
Зад завесата на ноќта.

Тугото чекорење во светлината
Ме избрка на пуста глува улица
Без фенери, со многу ладен дожд

Споулавен од енигмата
За мене 22годишна жива мистерија
Со лажан допир и лажна воздишка

Не се стивнати огновите на страста
Се провираат низ тенка магла пред очиве
Чудесно беше да се верува во нив.

Секој нов ден имаше златен ореол
Се плетеше нишката меѓу човекот и вселената
Без агонија и ладен грч во крвта

Неизлечената рана сверот со сласт ја кини
На темното небо победата ја пишува
Со луд танц и пламени зборови.

Избришано минато

Можеби јас не чекорам веќе,тоа мојата сенка се лизга само
Не,сега знам, пламенот од свеќата го брише минатото
Пенливата тага ја нема веќе на карпите ладни да стои
Она што остана ветришата ќе го раскинат на парчиња сто
Луѓето ќе прашуваат дали сум постоел некогаш и некаде
Во милиони минути,во многи лета ,и безброј дни
Каде уморено и папсано скитав и бегав од сомнежи туѓу
Понекогаш правеа да се чувствувам дека никој неможе да ме види

Можеби јас не чекорам веќе,тоа мојата сенка се лизга само
Не,сега знам,пламенот од свеќата го брише минатото.

Копнежлива итаница

Играќи си со времето, во темнината
Со солзи солени ја мијам неморалноста човечка
Оставам некои сеуште со усните да го љубат беззаконието
Додека крикнувам како спас очаен

Некој проклетник осамен црна мелодија пее
Си ја заборавил во виделината својата невиност
Го проколнала љубовта, во заборав го фрлила
Во непостоечка реалност сега скита.

Неродениот мир, со тон шепот галење стори
Ехо, ехо фрли во моите гладни и ненаситни уши
За крајот на бескрајот, каде светлиот град спие
Каде копнежот мој ита.

Јадовна,и Малку Тажна

Несакаш да ја гледаш тагата во моите очи
Знам,премногу добро
Ги сакаш насмевките,па макар и неискрени,понекои и малку лажни
Миговна радост ти даруваат
Кои подоцна тага поголема од мојата стануваат
Не го знаеше ова нели
Немаат жар во себе
Ни пак топол здив
Премногу студенило носат
Од тие насмевки и птиците бегаат до највисоката точка на небото
Тревата со земјата најцврстата преградка ја прави за да се заштити
И скитниците се кријат тогаш во најтемниот агол да не ја видат
Ја знаат болката што ја растураат
Кучињата по улица во хор завиваат и така ги бркаат од себе
Навистина нескаш да ја гледаш тагата во моите очи
Таа тага е за тебе
За твојата привидна присутност до мене
Сега прости
Најпонижно се повлекувам во тишината
Морам,барем пранината да ја потполнам.

Сеедно ми е

Зборовите на дабот стогодишен ме привлекоа
Додека раскажуваше на јатото гаврани
Мислев дека е некоја приказна стара
Солзите на гавраницата кажуваа нешто друго
Ова е твојот живот што го слушам
За патилата црни,поцрни и од нашата црнина
Гранките напати се посмеваа за мојата немоќ
Сенката на ветерот само беше млака утеха
Од светот на соништата доаѓам,поклон еден имам
Земиго сега ти,не низ заби процедив
Тоа се само розеви илузии,кои умираат во мугрите
Дабот проклетник,ги знаеше моите тајни
Сега повторно со шумолењето на лисјето ги извади
Ме разголе,ме соголи тука и пред земјата црна
Сеедно ми е
Се враќам повторно во бескрајната самотија
Останувам таму,без вера,без верба,без надеж.

Тајни Немири

Ќе спијам во долината на вечноста, бегам од тука
Под превезот на месечината
Ќе го негувам животот на една солза залудно капната
Жешка, тешка, родена во несреќи.

Сокриени гранки на сомнежот беше се раграниле, тука
Обележани лажни насмевки, трули лажни зборови, овде
Мир спокој заграден со неспокој, насекаде
Овие зборови се кратки, мојот пат беше составен од немири.

Каде ли сте вие разиграни тајни немири
Ноќни пеперутки, на фенерот пријатели
Само рефренот ќе ви го запеам, заиграјте
Низ треперот ваш утехата дајте ми ја

Низ животот има бројни препреки
Тоа светлоста бескрајна ми го кажа
Тој што несакал никогаш и не живеел
Тој што неплачел со каменот спиел
Тој што не губел и никогаш немал ништо

Тивка агонија

Во тивката агонија
Се кријам од лагите
Кознае,дали ќе дојде некоја бура
Скршените сништа да ги одвее

Проклетство
Викам низ крикови
Умира ли некогаш осаменоста
Исчезнува ли некогаш привидот

Не талкам веќе
Големиов град ме прави мал
Без чувство за време
Без потреба за од мисли или вера

Утеха млака

На каменот со мов прекриен седам
Со студенилото негово се прегрнувам
Со засипнат морничав глас шепоти
Пепелта низ коските ти ја гледам
Профучува небаре оркани ја носат
Низ душата шуплини пепеласти прави
Те носи некаде во процепот на сонот и јавето
Олеснисе тука под небесниве стреи
Од криљата закржлавени мирисот на измама истресиго

Не е тажно да исчезнеш
Со утеха едвај изустена се тешам
Болно е што светлината еден ден тажна ќе биде
Со облаци темни ќе се прекрие
Со дождот земјата ќе ја мие.

Циклус Два...светлина ја гледам,којзнае можеби е привид

Црни сништа

Се враќам од ехото на минатото
Се барам себеси во времето
Се видов некаде како сениште
Чудна плазма на распливнати клетки
Помислив,заглавив
Во вечниот миг на непостоењето
Новиот унервезум што сам го измислив
Час сум редок воздух кој ветриштата го носат
Час ја вдишувам ноќта да станам ѕвезда
Час согорувам и сум ништо
Станувам дел од прародителот
Посакувам повторно да сум искра на првиот оган
Да не сум призрак
Да не се таатм како мртва бесцелност
Да бидам повторно,и повторно
Здив на животот
Да се разбудам конечно од прангите
Оковите на црните сништа.

Црни Гаврани

Ќе ви ја подарам вам,мои пријатели,црни гаврани
Песнава,малку е тажна,на места морничава
Слушнетеја и понесетеја,таму далеку,каде со мракот си играте
Во густината негова се капете,и наутро поцрни излегувате.

Кога со првиот зрак летот прв ќе го направите
Не гракајте,силно,сништата да не и ги исплашите
Туку тивко на прозор слетајте,мојата последна утринска солза оставетеја
Таму нека стои,за моето чмаење нека зборува

Ако ликот нејзин на прозор го видите,опианети како мене ќе бидете, вие
застанете на граните од стариот орев,малку е накривен
восхита ваша на криљата ставетеја,во мракот мој донесетеја
заедно со темнината ќе танцуваме со стари пагански игри

Ако песната нејзина ја слушнете,не гракајте ве преколнувам
само научетеја,мене, со вашата рапавост отпејтемија
трпеливо секој збор во дамарите ќе го сместам
кога ќе бегам сам од себе,како патоказ ехото од песната ќе го барам.

Ако солзите ги видите,не ги земајте лажни се,лесни,празни се
Нема да ви простам ни јас ни ветерот
Ќе ве проколнам,ќе ве отфрлам,во бездна со крикови демонски ќе однесам
Со мртви дождовни капки ќе ве удавам

Бездна на секавања

Годините се урнаа во бездна на секавања и заборав
Остана напливот на тага да ги прекрие неродените месечини
По небото се влечат мрзливи облаци
Времето кучешки збивта од исцрпеност
Оловно тешките дождови се спровираат под виножитото.

Во тажните очи се наталожија сите тајни на минатото
Ги нема повеќе слатките морници по телото
Бескрвниот демон со црна козина ги однесе
Го остави тука мирисот на свежо ископана земја
Врз која глаголи бесно-Смрта е премин во нов живот-

Од агонијата на ноќта наследив сивило
Во утробата ми завива некој налудничав волк
Ме моли со рев да сонуваме заедно
Да го воскреснеме копнежот за домот
Така бездната ќе се затворела за миг.

Куп Кожа

ова е само измислена ноќ
осветлена со заборавена правлива газиена ламба
еднолична мелодија низ неа одекнува
жена,тажалка ја цеди со развлечено мрморење
за кожа на суви коски тагува
липа
со липањето посакува,и повторно посакува
линијата на животот на коските повторно да се пишува
липа
со липањето посакува,и повторно посакува
некаде на кожата топлина да почувствува
незнае или несака да знае
безгласен е будилникот на времето веќе
ладниот дожд ги рѓоса сказалките
се скамени времето за сувите коски
негледа или несака да гледа
ветриштата,патеките минати му ги бришат
брановите,ридovите со болка ги топат
беше име,беше лик
сега е само куп кожа на коски.

Идно Раѓање

Во самотен миг на тага
без милоста на Паганските Богови
престанувам да пеам
во грлото спици од мраз се накотиле
немеам,и без липтеж седнувам крај врбата
под сенката на мртвиот облак
не сум веќе поет
ни пак танчер кој танцува на тактот од дождот
ни пак пловам во морето од детството
кога со занес ги слушав дивите песни на луѓите
тука
и сенката во ролна ја ставив
под мишка без напор ја носам
некој заскитан несонуван сон ме повикува
своето идно раѓање да го видам
каде непокорен сум бил.

Млади месечини

Две мали, под препоставка млади месечини
На полноќна прошетка со млак сон одат
Во виуличава ноќ некаде на крајот од Јануар

Безумниот безабест и малку немирен ветар
Ги брише трагите и воздишките на тагата, зарем
Патилата незавршени копило рогато носеле.

Недокажаните верувања таинствено исчезнуваат
Во сон со живо дејствие
Не се веќе венчани со вистината

Есенска месечина, стара мајка, бездруго лежи папсано
Без победнички сјај, со очај на пораз
Крајот на времето само го мота напред назад

Мирисот на пресно ископана земја се шири
И малку восок од третата догорена свеќа
Четвртата сеуште незапалена нд темето стои.

Сега страдаат само богоугодните добродушни
Без надомест низ коските им фури студенило
На дланките како милост врел пепел им се пласти.

Привидна вистина

Во предвечерен облак занесено гледам
Како толкувач неговите облици ги одгатнувам

Жена со бели колкови и шест прсти гради
Во екстазата своја црвено грозје гмечи

Бел галеб со десно скршено крило плачи
Времето занего наназад се сурна

Дамки пепеласти од вечна темнина исфрлени
Солзи бигорни капнати на посна земја

Рѓава сенка близнак на себеси чекори
Во пушта земја се впрегнува залудно

Зарем не, ова се есенски облици
Или некој рече измислени привидни вистини.

Скаменета призрачност

Живеам без допир
Во скаменета призрачност
Окован во разни облици и вистини

Напати шепотам со сенки
Напати безгласно стојам во бесцелноста
И низ прозирна светлост гледам туѓи несреќи

Меѓу две молитви
Искра во мракот на неизвесноста чинам уловив
Може да се рече, копнеж по домот пепеласт

Некој скептик во шупливото ехо мрмори
Ти си сенка на предание старо
Ти никогаш не си живеел меѓу живите

Не, рапаво изговарам, бев жив сон
Не повторно изговарам, месечината ме сакаше
Свездите патеките со прав ги постилаше

Покрај воздишки на очај
Живеам без допир
Во скаменета призрачност.

Лажни ликови

Во обвивката на ноќни тајни
невидливи призраци, скриени сомнежи
Злокобната вистина, малку сурова ми ја покажаа

Со сила на оган крвта ќе ти врие
Злокобни мисли ќе ти баботат
Несоница и во ноќ ќе те заробува
Легиите на злото ќе те канат на оро
Вардисе од привидот на вистина
Не ја влечи сенката насекаде
Минатите дни ќе те мамат довикуваат
Сласт од зборови на жена неверна ќе ти спружат
Призрачна постела ќе ти постелат
Однакаде или однекаде шум шепот ќе дува
До раб на бездна ќе те однесе
Ти не верувај во ова
Со силата на невин испосник
Срамежлив калуѓер оди по беспатица
Невидливи молитви на небото читај
Славенички оди на блесокот пејму
Клекни, молисе, стани, повторно клекни
Кога премален, папсан, исцеден од призраци
Сеништа, литосани и немиросани, лажни
Ликови на суви коски ќе видиш
Ти повторно клекни, молисе, стани.

Бестелесна пловидба

Бестелесно пловам како призрак
Без живи бои ткаенини врз мене
Низ пријатното студенило од струи
Додека околу како бранови немирни плискаат
Закогаш заборавени воздишки
Незнам за вас
Но јас знам дека сум зад сите соништа
Во магиска мрежа на мали ѕвезди
Овде, црните пеперутки умираат со крик нем
Жолтите, црвените танцуваат неуморно
Ги нема никаде тука збеснатите суводолици
Шумови од шепоти се лелеат наоколу
Некаде зад некоја галаксија мината
Спиеа со немир ридовите од болка
Препокриени со темната антерија на самракот
Овде, гавранот птицата на мојот неспокој
Овде, некоја чудно смирувачка песна ми пееше
Подзглавје од своите бели перја ми правеше
Отспротива липа нерасонет копнеж
Фрагмент од некој недосонуван детски сон
Бестелесно пловам како призрак
Без живи со бои ткаенина врз мене.

Вудвосан

Вудвосан пред копнежот
Без светлина од детството
Со скаменет бигоросан минат ден
Чекам знам попусто
Со дилема на дланките
Дали ме одмина бесмртниот бескраен тек.

Дното на ноќта утешително ме гушка
Ме чува тука осамен малку збеснат пес
Ослободен од стегите на страста
Со цвилеш баботи некоја заборавена сказна
Додека ехото во слепочниците му ја зоврива крвта

И тој,и јас,алчно ги кинеме срцата надве
Морничаво крцкаме со напукнат звук на бес
Не го слушаме веќе стариот граматник
Глаголи попусто зборови свои
Мртва вода пиете,во магли се криете
Играта на црната пеперутка ја играте
Отровот на тугата крв ве затрул
Од постоење во непостоење отидовте
Та сега сте без лик и без облик
Затоа вудвосани ветерот ве крши.

Јас и јадот

Со јадот заедно се распославме
По пустелијава, каде овде онде некој трн пркнува
Се освери палниот, вели сега друшка ќе ми бил
Нејсе, си вела, мракот ти е познат
Некако во лажниот сјај нека блеска

Камењарот го одминуваме, а тој само офка
Го плашат спилите, можел да се здроби на парчиња
Јадот е пенлив, горчлив. ама и него безбели стравот го јади
Нејсе, си вела, мракот ти е познат, нели
Некаго во лажниот сјај нека блеска

По дирата само оди, душка во длабочините на дланките
Мрмори нејасни молитви, така себеси се куражи
Од пламенот на надежта вмиг се исплаши
Нејсе, си вела, мракот ти е познат, нели
Некаго во лажниот сјај нека блеска.

Стрвник

Стрвникот,е него и тука повторно
Ја насети болката која низ чемер се цедеше
Го слуша,кој знае однекаде немиот плач
Стрвникот,кој лик на пријател носеше
Палниот лиги вчасов овој му потекоа
Та во место саде потскокнува

Не бегам,ако мисли така
Саде кроце по патеката одам
На некој мртов спомен напати се сопнувам
Не бегам,сега знам дека така мисли
Кроце кроце кон светлината заминувам
Да се искапам со белина да се облечам.

Циклус три-Траорна ода за Љубовта.

Амајлија

Последната вечер, крај празната постела стоев
Полноќ беше
Во очите тајна надеж гаев
Дека повторно во одајата твојот чекор ќе го слушнам
Тивок како шумот на моето срце
Првиот петел ме разувери
Низ песната самотијата ми ја покажа
Пееше за штотуку родениот авет
Додека не запеа вториот петел
Амајлија моќна побрзав да направам
На белиот чаршав, со мирис на пролет, оставив

Една искрена насмевка
Три врели воздишки
Пет неподарени бакнежи
Седум бесмртни спомени
Девет солени солзи
Дванаесет девствени копнежи

Моќна е оваа амајлија
Околу вратот носија, во близина на срцето
Форма на немирна нескротена светулка има
Против зли демони е, урокливи очи затвара
Зајадливи и завидливи луѓе замолчува
Роеви од нечесни мисли растерува

Нечекав третиот петел да запее
Знаев со потсмев песната ќе ја пееше
Заминав тивко
Како што заминуваше месецот Ноември.

Роб на Копнежи

Станувам осамен роб на полумртви копнежи
Ете,и моите воздишки тука се грев
Ме тераат со презир да гледам на богатството
Додека низ вените тече бура
Бура од неслучени сладострастија.

Обезличен и пред месечината бесцелно чекам
Догледуваќи во простори што не постојат
Во време копнежливо што нема да дојди
Те повикувам од ова живеалиште на очај
Повторуваќи го својот вчерашен глас

И вчера,и завчера беше така
Помеѓу две ѕвезди без насмевки
Меѓу нас лежат само испокинати нишки
И некој трепет на матно чувство
Без мирисот на годишните времиња,тој вкус на животот.

Со јадот во тупаницата удирам во ветерот
Збеснат,немилосрдо шиба во беживотните очи
Немоќни се да ги соберат капките на денот
Сила,сила да дадат од пехарот на спокојната ноќ
Таму знам остана твојот заборавен жежок здив.

Крадец себичен.

Крадец себичен ми рекоа сум станал
Не знаеа навистина овие луѓе минувачи низ времето
Крадец себичен навистина станав
Крадав од виорот временски
Спомени ,со прав на забрав непокриени

Бурава пустинска ме плаши
Тука на пољанава со пиреј прекриена
Многу песок носи,и прашина со себе
Којзнае колку дебел пласт ќе направи

Посакувам повторно,да е недела ден
Годината не е важна,ни пак месецот
Важно е само утрото со насмевка исполнето
И некаде во тие насмевки напишани миговите идни

Простете,но навистина се занесон со мојата кражба
Сирените на злокобниот ветар се близу
Но морам да бегам некаде,но каде
Напред е келијата темна,бездна без дно.

Волк Самотник

Во мислите твои ,волк самотник сум
Во пештери неможеш да ме најдеш
Кај ордите многу ги има не ме барај
Ни пак мегу дрвјата многулетни

Те демнам,не во сништата
Не на јавето
Не од спомените

Те демнам во болката моја
Со секој крик нем
Со секоја моја ладна воздишка

Од вчера до денес,стотина пати крикнав
Завчера,карпата ладна ме гонеше
И досадив со студенилото мое
Рече,достамие моето,
одиси во осојон со магли прекриен.

Во мислите твои,волк самотник сум
Таков ме наслика на платното недогледно
Ридовите сам ги создадов
Студенилото ти ми го подари
Некаде во долината каде сонцето грее
Осамена волчица со урлик довикува
Се плаши од осаменоста
И студенилото на карпите
низ урликот тагата ја лие,каскаќи зад ордата.

Четири Невини Детски Очи

Кришум, како крадец го пречекорив прагот
На љубовта во која се колнеше дека и во третиот живот ќе живее
Бариери животни низ времето ќе пробива
За последен пат, со грст солзи го измив

Одрината беше тажна и малку овената
Ја видов набрзина во мугрите
Незнам, дали од студенилото утринско
Или од бигорот кој го расејувал низ дворот.

Некаде позади мене остана топлата постела, и
Твојата скриена насмевка
Твојот триумф над 22годишната свежа хумка
Под кој лежеа стотици спомени.

Рече, наместо збогум, пред месечината да ми се насмевне за утеха
Пес скитник сум, скитникот нема дом
Ни пак стреата е достоинствена заштитник да му биди
Одиси, мирисаш на земја, а јас сакам живот во преградка туѓа.

Ги прибрав остатоците на деновите изминати
Во стариот куфер, малку избледен, но силен за товарот деноноќен
Моите воздишки таму ги ставив, со нив чемерот ќе го топам.

Зачекорив по улицата, мојот нов дом
Без огниште, ни пак трпеза ширна, со емиши полна
Без насмевки детски, подадени раце за преградка.

И сега, и вчера, и завчера
Крај стерната маркова седам осамен
Во матната зовриена вода која клоцоти
Болката што ја направи во тие четири очи да ја видам.

Низ ехото на нивниот далечен скриен ноќен плач да ја пиам
Во празните дамари, ете таму ќе ја собирам и сместувам
Требаше со идни насмевки и стотици весели утра да се полнат.

Тука нема мостови каде да преминам
Ни пак дождови кои лијат како лажни солзи
Времето тука е само поим
Минувачите случајни кои тивко ме одминуваат.

Невела м судбина било, вела м згазен завет беше.

Во заборав заминувам

Брзаќи да го заклучам моето срце
Со љубовта во него
Однекаде, долета како призрачно ехо
Твојот последен лажен бакнеж
Носен на криљата од твојата лажна воздишка
За миг застанав
На припек во камењаров ладен.

Беше така примамлив, сочен, неоливан
Но премногу горчини носеше во себе
Но премногу болка ќе ми направеше ако го земев
Го одбив учтиво, несакав да го навредам
И претходните доволно лузни во душата ми оставија
Сега се суводолици низ кој болката се лизга.

Овде, во осојов ладен што ми го подари
Драга моја
Со солзите жешки го топлам каменот
Со премрзнат рев ги бркам последните пепрутки
Упорно ме молат, повторно да го заиграат танцот на возбудата
Не, низ крик одговарам, од кој се цеди моето разочарување
Не, повторно со низ крик одговарам

Оставете ме во осама
За последен пат да ја прегрнам месечината
Оставете ме во заборав да заминам
Безимен да станам
Или можеби
Прав и пепел на пожелтени коски
Покриени со лети партали.

Весели призраци

Со спори, скоро нечујни чекори одам
Со завртен грб према спомените наши
За кои вчера узнав дека се лажни.

Ја видов на светлината од фенерот крај клупата
Дволичноста нивна
Две децении тежеше,и малку повеќе

Ги негував,чував и пазев
Се сеќаваш,волшебната градина во срцето ми беше
Бдеев над нив како гаваз строен.

Со спори,скоро нечујни чекори одам
Кон мраморот бел,делкан за мене денес
Нема да има име,ни пак лик врежан.

Попусто утре ќе го бараш,има стотици такви
Безимени,само неми паметници
И ним лажната љубов тука ги донела.

Со спокојот ладен чудна преградка сториле
Гледам среќни се
Како призраци,насмеани и весели етеги тука се.

Сон-несон

Има ли надеж,за некоја нова патека да створиме
Ме праша предсинаќа во сонот некој твој далечен плач
Не,реков,и во сонот и на јавето
Надежта е мртва во моето срце
Пепелта на мртвите спомени ја прекриле
Претешка е за да и дозволат да воскресне.

Има ли можност за некоја твоја повторно преградка
Ме праша синоќа во сонот некое твое далечно липтање
Не,реков,и во сонот и на јавето
Студенилото во кое ме однесе,вкочанет ме прави
Тука сум кип нем,декор во празен простор
Само некоја ранета птица која не отишла на југ ми се радува.

Има ли начин повторно да го пронајдам клучот за твоето срце
Знам дека ќе ме прашаш вечерва во сонот
Знаеш и ти дека повторно ќе речам, Не
И во сонот и на јавето.
Клучот го фрлив во бунар без дно
Сеуште паѓа,го слушам фиукот негов.

Последна Желба

На патеката наша,каде одевме заедно
Држеќи се за рака,со насмеани лица
Мојата последна желба ја оставам.

На првото утро,кога каранфил црвен ќе видиш
Не го кини,тоа е мојата последна солза
Не го милувај,ќе изгори како мене од допирот твој.

Оставиго,за ветерот е подарок мој
Ќе го чува и негува седум дена
На осмиот,смето ќе го расее насекаде

На патеката наша,каде одевме заедно
Држеќи се за рака,со насмеани лица
Мојата последна желба ја оставам.

Последен сон

На полицата, каде навечер ја оставаше твојата насмевка
Да се одмори, сега гледам некоја стара книга стои
Пожолтени страни, незавршена приказна е тоа
Болка втисната во хартија, со чемерно мастило напишана

Неостварените соншта, гледам на улица си ги фрлила
Ордата од кучиња скитници ги растргнуваат
А меѓу нив некаде е и мојот лик, со малку побелена коса
И малку уморен од трката со желбите по патеките неизодени

И сега, додека сам го мирам изворот на целиот јад кој клокоти
Со слаба насмевка ја поздравувам месечината,
Во раката ја држам белата роза, подарена којзнае кога,
Или тоа беа собрани бакнежи на едно место.

Понизно сега молам, вратимиго барем последниот сон
Да ја залечам раната на рамењата, гледај крварат скршените криља
Празната тишина тука ме крши, демоните знаат ќе слават до зората
Небото е стрпливо, но има граница на стрпливоста.

Од Љубовта се простувам

Вечерва додека месечина седнува на престолот
Јас и темнината се прегрнуваме
И од љубовта се простуваме, малку прошка си даваме
Повеќе прекор, и некој збор со многу омраза исполнет
Срцето со рѓосан клуч од солзите солени го заклучувам
На спомените грамада тешка ставив
Во дланките испружени искри две ставам
Знам тие водилки ќе ми бидат
Знам тие надежта полумртва нема да ја сторат
Знам тие до светлината ќе ме носат.

Снежна Кралица

Ако смрта ја има твојата насмевка
.....Навистина....
.....навистина и сега не се плашам.....
Ни пак утре или задутре
.....навистина
Само ќе ги раширам рацете за незината преградка

Ако смрта ми речи да блескам на небото како твојот отсјај во очите
.....навистина.....
.....навистина и сега не се плашам

Ни пак утре или задутре
.....навистина
Ќе блескам толку силно што многу други ѕвезди ќе засенам

Ќе блескам
Моја Снежна Кралица
Таму.....во бескрајот
Каде моето срце нема да биде замрзнато
Со шест прсти мраз

Ќе блескам
Моја Снежна Кралица
Таму меѓу другите отфрлени ѕвезди
Каде нема дворци со студенило
каде нема лажни и тажни насмевки

ако смрта ме праша зошто не се плашам
и сега кажувам.....
.....и утре и задутре.....
Јас веќе еднаш умрев,.....
Во дворецот твој
Моја Снежна Кралица

Продолжи да одиш

Кога ќе наближиш до мене слушниги чекорите мои, во празново време
Одекнуваат небаре се камбани посмртни

Негледај во часовникот
Овде е само украс на ѕидот каде некогаш спомените висеа

Нејабарај љубовта веќе од мене
Го избришав тој збор од речникот, од тетратките, и од мислите

Не ми го ремети спокојот привиден
Сега сум само дим од испушена цигара кој патува кон небото

Само продолжи покрај овој простор, не ја врти главата назад
Криковите нека не те мамат. не се одреков од тебе, но навистина продолжи

Само продолжи, мене оставими ја оваа ноќ, која и не е ноќ,
Навистина продолжи, заклетвата ќе ја чувам како перница мека да ми биде

Ама продолжи кога ти кажувам
Евеги со збеснат виор доаѓаат ветриштата на судбината, којзнае што ќе донесат

Мрачни ходници

Во мрачните ходници на животот сега се кријам
Бегам од ехото на твојата насмевка
Со силен стисок на дланката го збирам бесот
А тој проклетник, воскреснува некои стари забовени спомени

Низ врисок, молам
Несакам да се сеќавам
Несакам да сонувам., несакам илузијата да ме храни обилно

Во мрачните ходници на животот сега се кријам
Бегам од ехото на твојата насмевка
Бегам од постоењето во непостење
Некаде во некој пусти улици со стара калдрма

Низ врисокот, со плач молам
Несакам да се сеќавам
Несакам да сонувам, несакам илузијата да ме гали насекаде

Останувам во самотијата

Ме казни самотијата да ја паметам твојата насмевка

Ме казни споменот да го паметам твојот лик

Додека ти

Не ги сонуваше моите соништа

Не се плашам,ни од ветерот,ни од дождод кој завива како гладен волк

Не се плашам ни од црното небо со облаци троглави

Се плашам од оние минути кои се спремаат сонот да ми го донесат

А некаде и во тој сон ликот твој знам е

Не одам никаде,тука е само сивилото на залезот

Останувам покрај црниот камен со солзите да го напишам ликот на крикот

Останувам со свенат цвет да чекам ранета птица,малку радост да и дарам

Ја полнам празнотијата

Од празново небо,крадам по некоја капка дожд
Заборавени се од некои облаци кои само така одминале одамна
Неможам сега тука,во мојава темнина да заплачам
Земјава црна зинала жедно,небаре ала тридена ненапоена е
Та само ржи со некој скриен таен звук
Напојме,ти смртнику,намернику
Напојме додека мислам дека си ми товар

Од празниов потрошен миг ,крадам некоја млака воздишка
Заборавена,оставена,или беше вчера отфрлена
Неможам сега тука,во мојава темнина да воздивнам
Чемеров со јадот братија некоја чудна направија
Ме раскинаа,та само тивката болка ми ја оставија
Рекоа,кога на починка тие одеа
Само еден тивок крик пушти,та радосни не стори

Од празниот ненапишан сид,со скриен поглед крадам парче
На празнотијата со немост и зборувам
Не,нема да победиш,во идниот час ќе те чекам
Не нема да поразиш,во идниот ден јас повторно ќе те чекам
Не нема целосно тажен да ме сториш,за само седум дена можеби ќе се смеам
Ќе пишувам се додека сила имам
Така празнотијата нема да биде празнотија

Колку да се речи

остатоците
од вчерашниот ден,ги собирам
со дланкиве,во празните камари ги оставам
во сидот со трипрсти вар испукана
некаги,си велам самиот на себе
нека мувлата сега и ним ги нагризе
пајациите патеки врз нив нека сплетат
правта нека се радува малку врз нив
ете
сега во новиот ден
со празни чекори ќе одам по улиците
бесцелно
колку да се рече
ме има во светлината

Бела Пустина

Љубовта нема боја,не го знаев тоа
Но ти ме обои со најцрната нијанса
ме протвори во најлитата сенка.

сега ,и утре ,и задутре
во моите песни јас,и шумите без лисја ќе плачеме
и идната недела и идниот месец
во секоја наредна песна
јас ќе немам очи
ни пак од ветерот ќе чекам да ги донесе твоите бакнежи

вратата на моето срце,со челични нитни ја заковав
тука на ова место и надежта умре,зошто тогаш немо да стојам
не е ова последно збогум.а којзнае можеби и е

. Ефтино,скоро бес пари ги распродаде сите сништа
Сега ни чекорот по улица веќе несакаш да го слушаш
Ни пак моето добро утро,или добра вечер

Посакувам сега,во овој миг кога ја препочитувам песнава,да ја избришам,но лудиот
нескротлив демон ,вришти на целиот глас....време е за омраза,време е за разделаб...несакам
да мразам,но несакам ни да патам,сакам само да заминам во новиот ден,бес солзи во
очите,.....ангелот со скршени две криља само седи,од болката нема сила ни утеха да даде,само
една постапка беше доволни,и сакат да биди,постапка од смртник кој веруваше,или мислев
дека верувал,од смртник кој сакал,или мислев дека сакал.

Во некој непознат,сеуште нероден ден
Ќе ги закопам сите парчиња од минатото
Ќе забранам над нив солзи да се лее,или епитафи да се пишуваат
Ќе им ја оставам тишината спокој да имаат

Останувам тука во белата пустина
Со половина разрушена душа
Со половина скршено срце
Со празни рац
е Без грам љубов во дланката
Ги рушам сите мостови кои постоеа
Ја оставам провалијата да зјаје

Останувам тука,не да чекам,не да чмаам,ни пак да се надевам на нешто што знам дека
никогаш нема да се врати,ни пак како феникс ќе воскресне од пепелта.туку ете повеќе од
навика бесцелно ќе лутам во белата пустина.

Можеби е така подобро

Нема да те врзам со тешките пранги
На мојата тага што се собрала

Ќе заминам со руменилото на зората
Ќе се препуштам на вечната осаменост
Не се плашам од тишината,се плашам од спомените

Ги слушам,злокобно свечкаат со оштрите сечива
Воздишките стануваат ками со две сечива
Вжарените погледи летаа,небаре стрели отровни
Бакнежите се свиле,сабји димискии кои знам ќе ме параат

Нема да дозволам во твоите очи солзи да се соберат
Ги пиам сега жедно,изворот да го пресушам

Ќе заминам кога првиот петел ќе пропее
Ќе се заградам во бигорната кула на неуспеси
Таму ќе спијам на црна перница,од гавраница оставена

На полноќ волкот самотник со виеш ќе ме теши
Ќе седам на највисоката кула,само ќе слушам трпеливо
Нема да бидамтажен
Ќе си играм онака детињасто со празните сништа.

Можеби е така подобро
Да заминам за твоето утре да биде поубаво

Утеша млака

На каменот сомов прекриен седам
Со студенилото негово се прегрнувам
Со засипнат морничав глас шепоти
Пепелта низ коските ти ја гледам
Профучува небаре оркани ја носат
Низ душата шуплини пепеласти прави
Те носи некаде во процепот на сонот и јавето
Олеснисе тука под небесниве стреи
Од криљата закржлавени мирисот на измама истресиго

Не е тажно да исчезнеш
Со утеша едвај изустена се тешам
Болно е што светлината еден ден тажна ќе биде
Со облаци темни ќе се прекрие
Со дождот земјата ќе ја мие.

Без товар од ова утро

Го сонив сонот
Кој подоцна стана сурово јаве
Старица една со skutаре црно на себе
До креветот стоеше
Ладен поглед имаше го знам тоа и сега
Не сум дојдена приказни да ти раскажувам
Рече со гласот засипнат
Дојдена сум да те предупредам
Немора да ме послушаш
Но покасно можеби ќе се каеш

Пред години многу што минале
Ете наивен си бил
Во чесноста слепо си верувал
Искреноста од срце си ја љубел
Не си слушал добро што зборувале другите
Не си гледал добро што правеле другите

На полноќ една
Кога месечината блесок полн правела
Било тоа пролет
Кога срцето се буди
Кога душата пее на сет глас
Влаинка што сега во гроб лежи
Таа ми го кажа ова
Терет и бил голем на душата нејзина
Сега лута во бесконечноста
Гревовите не и даваат мир никаде

Направила злодело големо
Среќата со катанци два ја врзала
Во гробот свој клучот го зела
По наговор од други тоа го сторила
кој ласкави зборови знаеле да кажуваат
кој пелин вода ти давале да пиеш
небара прошка таа од тебе
знае дека една прошка терет не симнува

ми рече молбено кој повеќе на плач личеше
кажиму
дека текот на судбината му го свртив
сега како тантал товарот го носи

сега старицата зборуваше

знам дека тешко е да го љубиш некој кој со зло блика
знам дека е тешко прошка да дадеж за болка
знам дека е тешко прегратка да отвориш повторно
но немој гревот ти да го правиш
оставиго кантарот на небото
оставиго оганот на земјата
катанците рѓа ги фати
малку време ќе мине
и металот ќе пукне
еве младата месечина тоа го потврдува

собери ги јадовите во една топка
во вода удави ги
собери ги чемерите на дланка
во ветерот расфрлај ги
собери ги солзите што си ги пролеал
на земјата подари и ги
запиши ги сите лажни зборови што ти ги кажале
во оганот ти фрли ги
ќе видиш
амајлија вечна така си направил
од секое зло ќе те штити

послушај ме
кренија главата горе
патот е пред тебе
остави ги сега дните минати
тие се само бледило едно

незнам дали ветерот ме галеше
или сонцето ме милуваше
но ова беше утро ново
но ова беше ден нов
и славејот сега го слушам

Наместо крај....незнам дали некој ќе го разбере како збогум.

Кога некогаш ќе бидам само име во спомен тажен

Кога некогаш ќе бидам само име во спомен тажен

Тивок шепот во молитва осамена

Бледа сенка на пожолтена фотографија

Која ќе ја држат растреперени раце

Ќе ја гледаат очи со заматен поглед

Тогаш

Драга моја

Оставија отворена вратата на твоето срце

Нема да бидам како некогаш

Ветер лут кој бури носи со себе

Нема да бидам оган

Кој пламени јазици фрла насекаде

Или луда река

која со лудоста своја во понор ита

Ќе дојдам

Тивко како првото кокиче напролет

Ако тогаш почувствуваш

Дека срцето немирно ти чука

Не се плаши од ритамот

Само сети се на танцот

Што го игравме заедно со пеперутките

Кога некогаш ќе бидам само име во спомен тажен

Тивок шепот во молитва осамена

Бледа сенка на пожолтена фотографија

Стих запишан во песна недопеана

Која ќе ја пишуваат растреперени раце

Тогаш

Драга моја

Оставиго отворен прозорецот во твоето око

Нема да бидам како некогаш

Бран немирен кој со брегот се бори

Нема да бидам како некогаш

Птица ластовица
Која копнее деноноќно за старото гнездо
Или орел горделив
Кој на синото небо му пркоси деноноќно

Ќе дојдам
Како искра водилка од зракот месечев
Ако тогаш почувствуваш
Дека солзите итаат
Неги запирај
Само сетисе кога зедно плачевме
На првиот детски плач

Кога некогаш ќе бидам само име во спомен тажен
Тивок шепот во молитва осамена
Бледа сенка на пожолтена фотографија
Стих запишан во песна недопеана
Бела ружа на гради чувана
Со трепер старечки милувана

Тогаш
Драга моја
Со песната од славејот
Клучот ќе ти го испратам
Катинарот зарѓан да го отклучиш
Душата моја да ја ослободиш
За мирот да го најде

Кога Смрта ќе не раздели

Кога смрта ќе не раздели
Драга моја
Кога ветерот ќе го смири
Твојот неспокој и немир
Ти
Наслушнувај во тишината

Ако небесните Ангели ја пеат
Одата на вечноста
За мене,и за нашата љубов
Насмевнисе како што знаеш само ти
Со скриена насмевка

Но,ако видиш некогаш
Околу мојата хумка со пепел покриена
Низ пиреј испреплетена
Демони како слават со оро блудно
Околу развиорен пагански оган
Ти не плачи,не рони солзи
Слатка вечера не им подарувај

Заврти им само грб
Кон руменилото на зората појди
Во светлината искаписе
По нова патека тргни
Која две сонца ја греат.

КРАТКА БИОГРАФИЈА

Кратка Биографија

Никодин Чернодримски роден 1964 во Прилеп во тие величествени прегратки на Марковите Кули.

Уште како мал, кога го осознава вистинското постоење на животот, започнува да ја искажува својата восхит према градот кој му вдахнал живот,неуморно и деноноќно ги истражува сите Прилепски скриени и јавни катчиња на секојдневното живеење,но тоа истражување никогаш не го нарекол безделничење,зошто и не безделничел,напротив секој миг бил претходно испланиран,не ги броел деновите,но трпеливо и педантно ја нижел низата на животот во непрегледното Прилепско поле,горчините кои злато вределе вредно ги собирал и со ширум отворени очи сонувал за животот.И од најкривата прачка Никодин со својата палава дружина на другари умееле да направат највоинствени мечеви со кој ги оживувале Марковите Битки,палаво во свој стил тоа било дружина која оставила печат во постоењето на градот.Љубовта према пишаниот збор ја добива на величествената сцена на Народниот Театар-Војдан Чернодрински-каде десетина години учествува во бројни аматерски и професионални претстави,толкуваќи најразлични ликови,кои и ден денес кога осаменоста ќе му се доближи,тој ги вади од своите спомени ги оживува тие ликови,така правејќи ја осаменоста полна а не празна и убиствена.Растеќи покрај великаните во Прилепскиот Театар Трајче Иваноски,Најдо Тодески,Димитар Вандески,Кирил Жежоски,Евица Глиѓиќ,Благоја Спиркоски-Џумерко,и сите други и работеќи под режисерските палки на Илија Милчин,Коле Ангелоски,Аце Јованоски,Блаже Рстески и други,гради ликови кој длабоко во него ќе му ја вградат желбата да и Никодин еден ден створи свои дела од кој ќе се гордеат сите,но и да створи дела кој ќе се играат на сцената на Прилепскиот Театар. Паралелно со Театарот ги запознава сите планински убавини не само на Македонија,туку и во целокупниот простор на Југославија,како и на Балканските Држави,членуваќи во Планинарското Друштво-Златоврв-од Прилеп ,Никодин ја запознава убавината,силата,но и моќта на природата,што подоцна токму таа моќ кој ќе ја позајми од природата ќе му биде инспирација да ја опее во многу песни.

Соновите и Стварноста се два контрадикторни светови,кои многупати не одат паралелно,така и Никодин соочуваќи се со безработицата која во тоа време веќе срамежливо започнува да тропана на вратите,го остава градот на својата Младост Прилеп и заминува за Скопје.Доаѓа во Скопје каде и се вработува,но вработувањето не значи дека засекогаш ја пресекол врската со Градот,напротив можеби физички не е веќе во градот но честопати со своите мисли го надлетува градот и го милува црпеќија сила од Маркови Карпи.Работеќи започнува да се адаптира на новата средина,отворен искрен и комуникативен веќе за кратко време стекнува нови пријатели со кој и ден денес контактира.Со доаѓањето во Скопје ја запознава својата Муза која му ја дава најголемата инспирација за секоја поетска и прозна творба,ја запознава својата сопруга Јана,која и ден денес му е инспирација.Како плод на таа љубов се родија две прекрасни деца Кристијан и Викторија кој му вдахнуваат секојдневни надежи дека утрешниот ден нема да биде ден кој ќе биде исполнет со болка туку ден кој ќе биде исполнет со смеа и во кој ќе тече и денешната радост.

Досегашни дела на Никодин

Стихозбирки

Ангелски Шепотења

Арнаутска Жетва

Астра

Балканска рапсодија

Браќа по Мрак

Десете Балкански Проклетства

Дневникот на еден сонувач

Ден без Виделина,Ноќ без Месечина

Кај си бе другар

Катадневно Тркало

Крилати Сни

Месечеви Сонети

Мисловен Дневник

Мој Роде

Монолог со Паметникот

Мозаик од Мигови

Мртви сенки на Мртва стража

На Спилите им Раскажувам

Ново утро

Огнени Виори

Осамени Монолози

Пагански Стихови

Пелин Вода

По патеките на Орфеј

Прилепско Ехо

Шепотот на скриениот дамар

Трагач по Илузии

Таинствени Прери

Заборавени Спомени

Успони и падови

Останати дела на Чернодримски

Монодрама-Ало Диоген на Линија

Романи

Кара Севда

Тајната на Нормандови

Приказна која не требало никогаш да биде раскажана

Првиот Ангел

Драма

И сега Шо

Како и збирките раскази

Затворени кругови

Номад во душата

Бразда

Од сонот до јавето

Приказни од малиот сокак

Attribution-NonCommercial-NoDerivs 3.0 Unported

You are free:

- Ⓒ to Share - to copy, distribute and transmit the work

Under the following conditions:

- Ⓘ Attribution. You must attribute the work in the manner specified by the author or licensor (but not in any way that suggests that they endorse you or your use of the work).
- Ⓓ Noncommercial. You may not use this work for commercial purposes.
- Ⓔ No Derivative Works. You may not alter, transform, or build upon this work.
- For any reuse or distribution, you must make clear to others the license terms of this work. The best way to do this is with a link to this web page.
- Any of the above conditions can be waived if you get permission from the copyright holder.
- Nothing in this license impairs or restricts the author's moral rights.